

Arrest

nr. 124 879 van 27 mei 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 10 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 november 2004 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 1 februari 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 maart 2007 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Op 4 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 16 oktober 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 23 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 6 oktober 2010 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 10 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 98 440 van 7 maart 2013 het beroep verwerpt.

Op 2 april 2013 dient verzoeker voor een derde keer een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 10 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 6 januari 2014. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.04.2013 werd ingediend door :

Mijnheer die verklaart te heten:

A., R.(R.R.: ...)

geboren te Mandigai op (...)1975

en die tevens verklaart te heten:

de heer S.S. geboren op 06.01.1968

nationaliteit: Sri Lanka

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Teneinde aan de identitaire ontvankelijkheidsvoorwaarde te voldoen legt mijnheer die verklaart te heten: A. R. geboren op 10.01.1975 en die ook verklaart te heten: S., S. p. geboren op 06.01.1968 enkele documenten neer die niet voldoen. Mijnheer legt een attest van de ambassade van de socialistische republiek Sri Lanka voor waarin staat vermeld dat de heer S. S. met identiteitskaartnummer (...) V en de heer S. met geboorteakte 2303 dezelfde persoon betreffen. Mijnheer legt delen voor van een paspoort met kenmerk: (...). De pagina met de identiteitsgegevens ontbreekt. Er wordt een geboorteakte voorgelegd voor mijnheer S. geboren op 06.01.1968 met nummer 2303. Er wordt een attest toegevoegd van de heer N. T. die verklaart schoonbroer te zijn van de heer S. B.S. geboren te Mathoni Keraveddy en die tevens verklaart dat de heer S. B. S. ongehuwd zou zijn. Betrokkene legt noch een identiteitskaart, noch een paspoort waarop de identiteitsgegevens van betrokkene staan vermeld (pagina waarop de identiteitsgegevens vermeld staan werd niet toegevoegd), noch een gelijkgestelde reistitel voor. Mijnheer legt ook geen geldige verklaring af waarom hij vrijgesteld zou zijn. Bijgevolg is aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet voldaan.”

Op 10 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 6 januari 2014. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt opgeworpen dat het voorwerp van het beroep dubbel of meervoudig is, waardoor er een probleem rijst met betrekking tot de ontvankelijkheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt onontvankelijk verklaard als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65).

Een verzoekschrift kan slechts een dubbel of meervoudig voorwerp hebben wanneer de vorderingen, wat hun voorwerp of grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, hun weerslag zullen hebben op de uitslag van de andere. Eén en ander is ingegeven door het principe dat in het belang van een goede rechtsbedeling, en meer bepaald met het oog op de overzichtelijkheid van het geding, in de regel voor elke vordering een afzonderlijk geding dient te worden ingeleid. Van deze basisregel kan slechts worden afgeweken wanneer de wezenlijke elementen van verschillende vorderingen zozeer samenhangen dat het in het belang van een goede rechtsbedeling is aangewezen die rechtsvorderingen als één zaak te behandelen (RvS 28 april 2008, nr. 182.417).

In casu toont verzoeker de samenhang tussen de bestreden beslissingen die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen en bijgevolg met elkaar geen uitstaans hebben, niet aan. Ter terechtzitting merkt de raadsman op zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Er dient te worden besloten tot de onontvankelijkheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 02.04.2013 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoeker aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de bestreden beslissing:

Dat de onontvankelijkheidsbeslissing van DVZ getuigt van een onzorgvuldig onderzoek van het dossier van verzoeker!

Verzoeker voegde bij zijn aanvraag verschillende identiteitsdocumenten. Dit wordt bovendien bevestigd door verwerende partij. Deze documenten voldoen volledig aan de wil van de wetgever, aangezien ze de constitutieve elementen van zijn identiteit bevatten!

Hij begrijpt niet waarom DVZ zijn aanvraag onontvankelijk verklaart! Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

De bijgevoegde documenten dienen immers in zijn geheel onderzocht te worden. Hieruit blijkt duidelijk dat de identiteit van de heer S. S. vaststaat!

Bovendien is de stelling dat verzoeker geen identiteitskaart zou gevoegd hebben, flagrant onwaar! Verzoeker voegde wel degelijk een identiteitskaart en een gelegaliseerde vertaling. (gelieve deze in de bijlage terug te willen vinden).

Het feit dat verwerende partij hier geen rekening mee gehouden heeft, is flagrant onzorgvuldig! De bestreden beslissing zou louter om deze reden reeds vernietigd dienen te worden!

Zelfs indien deze identiteitskaart niet gevoegd zou zijn, wat in casu niet het geval is, dient de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaard te worden.

Verwerende partij twijfelt immers niet aan de authenticiteit van deze documenten, doch faalt erin te motiveren waarom deze niet zouden volstaan.

De bestreden beslissing vermeldt louter dat verzoeker geen identiteitskaart noch een volledig paspoort zou gevoegd hebben.

Ze motiveert niet waarom de overige identiteitsdocumenten die verzoeker voegde, niet zouden volstaan. Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van de motiveringsplicht!

De motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

Bovendien stelt het arrest 193/2009 van het Grondwettelijk Hof het volgende:

“Volstaat als bewijs van identiteit van de betrokkene elk, document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld

De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit van de aanvragers te bepalen, vermits het mogelijk is, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument”

Uit het administratief dossier van verzoeker, blijken zijn identiteitsgegevens en zijn nationaliteit. Dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door het dossier van verzoeker niet grondig te onderzoeken!

Bovendien heeft het arrest van het Grondwettelijk hof het volgende duidelijk gesteld:

“vermits het mogelijk is, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument”

Dat het in casu wel degelijk mogelijk is om de identiteit en de nationaliteit van verzoeker vast te stellen zonder andere documenten te voegen.

Op de website van kruispunt-migratie wordt bovendien het volgende vermeld met betrekking tot het bewijs van identiteit dat verzoekster dient te voegen bij haar aanvraag 9bis:

“Dit is bij voorkeur een Nationaal paspoort of identiteitskaart

Als de vreemdeling geen Nationaal paspoort of de identiteitskaart kan voorleggen, mogen alternatieve bewijselementen worden voorgelegd. Zij moeten voldoen aan onderstaande voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; dit kan bijvoorbeeld gaan om een foto, vingerafdrukken. Een handtekening geldt niet.

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

Enkele voorbeelden van alternatieve bewijselementen, volgens de memorie van toelichting: getuigschrift van identiteit, consulaire kaart, militair zakboekje, huwelijksboekje, oud nationaal paspoort, rijbewijs, getuigschrift van nationaliteit, vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze, getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS, getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land, kieskaart, ... “

Verzoeker is van mening dat de documenten die hij voegde volledig aan deze voorwaarden voldoen en begrijpt dan ook niet waarom zijn aanvraag onontvankelijk is verklaard!

Zelfs in de veronderstelling dat de belangrijkste pagina van het paspoort door DVZ niet terug te vinden zou zijn, en daarbovenop de identiteitskaart met de vertaling niet, schendt men toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel daar men een dossier correct en volledig dient te onderzoeken en niet in het ene dossier de mogelijkheid geeft om het dossier aan te vullen en in het andere dossier zonder meer een onontvankelijkheidsbeslissing geeft.

Gelieve in de bijlage een schrijven van DVZ terug te willen vinden dd. 22.01.2014 (amper één maand na de bestreden beslissing) waarin men de mogelijkheid geeft het dossier verder aan te vullen. (zie stuk 7).

DVZ schendt flagrant het gelijkheidsbeginsel door in het ene dossier wel de mogelijkheid te geven het dossier aan te vullen en in het andere dossier niet!

Er kan geen twijfel bestaan over de identiteit en de nationaliteit van verzoeker!

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoeker te onderzoeken!

Dat dit getuigt van een gebrekkige wil van verwerende partij!

Bovendien schendt DVZ flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Het is onbegrijpelijk dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard, nadat men in de vorige aanvraag van verzoeker (dd. 06.10.2010) zijn identiteit wel degelijk aanvaardde en bevestigde, op basis van dezelfde identiteitsstukken.

DVZ schendt flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door, op basis van dezelfde stukken de identiteit van verzoeker te aanvaarden en bevestigen, en de tweede aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.

Hier wordt echt een loopje genomen met de wetgeving en is het op zijn zachtst gezegd eigenaardig dat men stelt geen identiteitskaart te hebben en dat er een pagina uit het paspoort ontbreekt.

Er is op zijn minst sprake van een schending van het gelijkheidsbeginsel daar men in andere dossiers waarbij een onduidelijkheid is, wel degelijk een leesbare kopie vraagt en hier niet het minste onderneemt om duidelijkheid te bekomen. Meer nog, men stelt dat een pagina niet gevoegd zou zijn en maakt nergens melding van de gevoegde identiteitskaart.

Dat het dan ook een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel om de aanvraag van verzoekster zo onzorgvuldig te behandelen!

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat verwerende partij de aanvraag van verzoeker, ten onrechte onontvankelijk verklaarde en de aangehaalde elementen en stukken wel degelijk dient te beoordelen.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...)

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat hij geregulariseerd dient te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing. Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoeker, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen.

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de "zogezegd vernietigde" instructie.

Gelieve in bijlage (zie stuk3), alvast één concreet voorbeeld terug te vinden van zo'n beslissing.

Clïënt kreeg een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals blijkt uit bijgevoegd stuk, werd deze beslissing genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoeker begrijpt niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Clïënt voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in punt 2.8B van de instructie. DVZ ontkent dit niet, meer nog, ze haalt ze zelfs aan in de beslissing!

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name ook aan prangende humanitaire situatie.

Hij voldoet ook aan punt B.2. en met name "personen die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden dat hun enige redding de regularisatie van hun verblijf is." Dat hij meer dan vier jaar legaal verblijf heeft op basis van zijn asielprocedure .

Verzoeker verblijft al meer dan 13 jaar in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid!

Dat DVZ bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom men geen rekening heeft gehouden met ALLE elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift, meer nog de aanvraag nooit op basis van de gevoegde (en gekende) stukken heeft behandeld en stelt ze niet te hebben ontvangen en niets ondernomen heeft om deze te bekomen.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoeker dan ook vraagt huidige beslissing te willen schorsen en vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze citeert in zijn verzoekschrift en aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."*

In de Memorie van Toelichting wordt aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet gesteld: "De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te

worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, weerspiegelt het gestelde in de memorie van toelichting en verduidelijkt *“in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn.”*

Er dient tenslotte te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit *“aantoont”* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12).

De Raad wijst er daarenboven op dat de voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is verklaard omdat niet voldaan is aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. Verzoeker legt noch een identiteitskaart, noch een paspoort waarop de identiteitsgegevens staan vermeld (pagina waarop de identiteitsgegevens vermeld staan, werd niet toegevoegd), noch een gelijkgestelde reistitel voor. Verzoeker legt ook geen geldige verklaring af waarom hij vrijgesteld zou zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn schrijven van 2 april 2013 betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf onder punt *“1) Identiteitsgegevens”* het volgende heeft vermeld: *“Verzoeker voegt bij huidige aanvraag verscheidene identiteitsstukken.”* Uit de stukken gevoegd bij de aanvraag blijkt dat verzoeker het volgende heeft voorgelegd:

- een attest van de ambassade van Sri Lanka waarin vermeld staat dat de heer S.S. met identiteitskaartnr. (...) dezelfde is als de heer S. met geboorteakte nr. (...)
- uittreksels uit delen van een paspoort waarbij de pagina met identiteitsgegevens ontbreekt.
- een geboorteakte van dhr. S.
- een attest van zijn schoonbroer die verklaart dat dhr. S. niet gehuwd is.

In de bestreden beslissing worden al de stukken die door verzoeker zijn voorgelegd opgesomd en wordt vastgesteld dat deze stukken niet voldoen aan een identiteitskaart, noch een paspoort (aangezien de pagina met identiteitsgegevens ontbreekt), noch met een gelijkgestelde reistitel. Verzoeker weerlegt op geen enkele concrete wijze de motieven op grond waarvan verweerder de door hem neergelegde documenten niet aanvaardt. De loutere bewering dat verzoeker wél een identiteitskaart met gelegaliseerde vertaling heeft voorgelegd, volstaat niet nu de Raad vaststelt dat deze stukken weldegelijk ontbreken in het administratief dossier. Dat verweerder niet twijfelt aan de authenticiteit van de voorgelegde stukken doet hieraan geen afbreuk. De vaststelling dat de pagina met identiteitsgegevens ontbreekt, is correct en wordt niet weerlegd door verzoeker. Verzoeker kan bovendien bezwaarlijk beweren dat de overige documenten, met name het attest van de ambassade, de geboorteakte en een attest van zijn schoonbroer volstaan om zijn identiteit aan te tonen. Deze documenten betreffen immers geen identiteitskaart, paspoort noch gelijkgestelde reistitel. De loutere overtuiging van verzoeker dat deze documenten wel volstaan, kan evenmin afbreuk doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing die steun vinden in het administratief dossier.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 dient de Raad op te merken dat het Hof in dit arrest tot de volgende conclusie kwam: *“Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het niet toestaat dat de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich beroepen op hun gezondheidstoestand, hun identiteit en hun nationaliteit op een andere manier aantonen dan door het overleggen van een identiteitsdocument.”* De Raad stelt vast dat verzoeker een verblijfsaanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en niet op grond van artikel 9ter van de

vreemdelingenwet. Het Grondwettelijk Hof heeft zich in het arrest van 26 november 2009 niet uitgesproken over de grondwettelijkheid van de ontvankelijkheidsvoorwaarden opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uitgangspunt van het voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof vormt de vaststelling dat de artikelen 9ter en 48/4 van de vreemdelingenwet samen de omzetting vormen, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 *“inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.”* Artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormt echter geen omzetting van de voormelde richtlijn 2004/83/EG en heeft geen uitstaans met de problematiek van de subsidiaire bescherming. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig opwerpen dat het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 met nr. 193/2009 naar analogie dient te worden toegepast op verblijfsaanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar de website van kruispunt-migratie en de *“alternatieve bewijselementen”* laat verzoeker na aan te tonen dat hij een document heeft voorgelegd dat voldoet aan de cumulatieve voorwaarden zoals opgesomd in het verzoekschrift en op de website. Zo blijkt er geen stuk te zijn voorgelegd dat toelaat een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene. Evenmin voldoet een door verzoeker voorgelegd stuk aan de opgesomde voorbeelden van alternatieve bewijselementen, minstens toont verzoeker dit niet aan.

Verzoeker kan ook niet dienstig de schending van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoeren omdat hem niet de mogelijkheid werd gegeven om zijn dossier verder aan te vullen. De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis moet beschikken over een identiteitsdocument, dient, te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256). Het bewijs van identiteit moet dus worden geleverd op het ogenblik van de indiening van de aanvraag. Bovendien betreft het schrijven van 22 januari 2014, volgens de repliek van verwerende partij, een andere situatie dan *in casu*. Het gaat immers om het opvragen van een leesbare kopie terwijl *in casu* alle kopieën wel leesbaar waren maar niet volledig werden ingediend. Ten overvloede dient de Raad erop te wijzen dat verzoeker zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag dient te leggen.

Verzoeker wijst op een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf, met name op 6 oktober 2010, waarin zijn identiteit wel werd aanvaard op basis van dezelfde identiteitsstukken.

De verwijzing naar een vorige aanvraag waarbij een kopie van zijn paspoort zou zijn gevoegd doet evenwel geen afbreuk aan de correcte vaststelling van verweerder met betrekking tot de huidige aanvraag, met name dat de pagina met identiteitsgegevens van zijn paspoort ontbreekt. De Raad herhaalt dat er geen kopie is gevoegd van zijn identiteitskaart en dat verzoeker verweerder bezwaarlijk kan verwijten nergens melding te maken van de *“gevoegde identiteitskaart”*, nu uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat een kopie van zijn identiteitskaart is voorgelegd. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker in zijn schrijven van 2 april 2013 niet heeft verwezen naar een paspoort dat in het kader van een andere procedure zou zijn voorgelegd. Het gegeven dat verzoeker zelf nalatig was en in gebreke bleef om de aanvraag tot machtiging tot verblijf met dienstige stukken te onderbouwen, laat niet toe te besluiten dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

De Raad benadrukt voorts dat, waar verzoeker verwijst naar stukken in het administratief dossier die volgens hem zijn identiteit aantonen, de wetgever duidelijk heeft aangegeven dat bij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een identiteitsdocument moet worden voorgelegd en dat bij gebreke aan een dergelijk document de aanvraag om machtiging tot verblijf *“[...] niet anders dan onontvankelijk [kan] verklaard worden”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 33-34). De Raad ziet bovendien niet in hoe de verwerende partij, gelet op het risico van identiteitsusurpatie, met zekerheid kan weten of de persoon die een aanvraag tot verblijfsmachtiging indient tevens de persoon is die in kader van andere procedures een identiteitsdocument heeft voorgelegd, indien bij de aanvraag zelf geen identiteitsstuk wordt gevoegd.

Waar verzoeker tenslotte in het verzoekschrift nog aangeeft van mening te zijn dat hij op voldoende wijze buitengewone omstandigheden heeft aangetoond, dient vastgesteld dat dergelijk betoog niet dienstig is nu de beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet aan de orde is

daar hij er niet in slaagde te voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde en om die reden de aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Verzoeker kan bovendien bezwaarlijk voorhouden dat de vernietigde criteria verder dienen te worden toegepast, nu de instructie van 19 juli 2009, waarop verzoeker zich wenst te beroepen, met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 werd vernietigd omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Dit vernietigingsarrest heeft werking *erga omnes*, zodat verzoeker zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron doch is deze uit het rechtsverkeer verdwenen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat verzoeker de schending van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin heeft hij aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen.

Het enige middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN